

Sygn. akt VII U 1209/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 listopada 2021 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Dorota Michalska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w dniu 17 listopada 2021 r. w Warszawie

sprawy Z. T.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o wypłatę emerytury

na skutek odwołania Z. T.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 29 lipca 2021 roku

oddala odwołanie.

Sygn. akt VII U 1209/21

UZASADNIENIE

W dniu 18 sierpnia 2021 r. **Z. T.**, złożył za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W., odwołanie od decyzji z dnia 29 lipca 2021 r., znak: (...) w przedmiocie przyznania na jego rzecz prawa do emerytury i jednoczesnego jej zawieszenia z uwagi na zbieg z prawem do emerytury wypłacanej przez Wojskowe Biuro Emerytalne i wniósł o zmianę decyzji poprzez uchylenie zapisu odnośnie zawieszenia wypłaty świadczenia.

Ubezpieczony zarzucił zaskarżonej decyzji naruszenie:

- art. 95 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych poprzez błędną wykładnię polegającą na przyjęciu przez organ rentowy, że w przypadku zbiegu jednej osoby prawa do kilku świadczeń przewidzianych w ustawie wypłaca się jedno z tych świadczeń, podczas gdy Sąd Najwyższy uznał, że taka wykładnia art. 95 ust. 1 i 2 ustawy emerytalnej, którego wynika, że użyte w ust. 2 tego art. sformułowanie ... emerytura obliczona według zasad określonych w art. 15a albo 18e ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin oznacza odwołanie się do zasad obliczania emerytury wojskowej określonej w tych przepisach, a więc z uwzględnieniem wyłącznie służby wojskowej, co z kolei uzasadnia prawo pobierania dwóch emerytur wypracowanych niezależnie od siebie;

- naruszenie konstytucyjnej zasady równości określonej w treści art. 32 Konstytucji RP poprzez taką interpretację przepisów, która pozwala wypłacać dwa świadczenia jedynie niektórym osobom w ramach jednej grupy emerytalnej.

W uzasadnieniu ubezpieczony wyjaśnił, że jest uprawniony do emerytury funkcjonariusza, którą pobiera w najwyższej dopuszczalnej wysokości, wynoszącej 75% podstawy wymiaru. Podkreślił, że żaden okres pracy cywilnej nie został mu doliczony do wojskowego zaopatrzenia emerytalnego. Po zakończeniu służby wojskowej kontynuował aktywność zawodową, od otrzymywanego wynagrodzenia były odprowadzane składki na ubezpieczenia społeczne, co jednak nie miało przełożenia na wzrost wysokości emerytury wojskowej. Na poparcie swego stanowiska przywołał utrwalone orzecznictwo Sądu Najwyższego. (odwołanie z dnia 18 sierpnia 2021 r. k. 3-6 a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 10 września 2021 r. **Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.** wniósł o jego oddalenie na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. Uzasadniając swoje stanowisko w sprawie organ rentowy wyjaśnił, że na mocy zaskarżonej decyzji przyznał wnioskodawcy emeryturę, przy czym wypłata świadczenia została zawieszona z uwagi na fakt, że ubezpieczony pobiera emeryturę z Wojskowego Biura Emerytalnego. Odnosząc się do argumentacji odwołującego organ rentowy powołał się na treść art. 2 ust. 1 pkt 1 i art. 95 ust. 2 ustawy emerytalnej wskazując, że reguły obliczania emerytury wojskowej, o której mowa w art. 95 ust. 2 ustawy emerytalnej dotyczą jedynie żołnierzy, którzy wstąpili do służby po dniu 1 stycznia 1999 r. W rozpatrywanej sprawie odwołujący rozpoczął służbę wojskową przed 1 stycznia 1999 r., zatem nie ma możliwości łączenia emerytury powszechnej z emeryturą wojskową (odpowiedź na odwołanie z dnia 10 września 2021 r. k. 13-13v. a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Z. T. od dnia 1 września 1997 r. posiada uprawnienia do emerytury wojskowej. Prawo do ww. emerytury zostało odwołującemu przyznane na mocy decyzji Wojskowego Biura Emerytalnego z dnia 12 września 1997 r. znak: (...) oraz na podstawie ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin. Do ustalenia prawa do emerytury wojskowej oraz wysokości świadczenia uwzględniono okres 32 lat trwania służby wojskowej oraz okres zatrudnienia od dnia 1 kwietnia 1965 r. do dnia 26 kwietnia 1967 r. w Powiatowym Zarządzie (...) z siedzibą w M.. Po doliczeniu do okresu służby wojskowej, powyższego okresu zatrudnienia, wymiar procentowy emerytury wyniósł 84,85 % i został obniżony do 75% wg zasady nieprzekraczania 75% podstawy wymiaru emerytury (decyzja z dnia 12 września 1997 r. wraz z załącznikiem k. 10-13 tom I a.r., świadectwo pracy, k. 20 tom I a.r., pismo Wojskowego Biura Emerytalnego z dnia 12 czerwca 2020 r. k. 19 tom I a.r.,).

W dniu 8 lipca 2021 r. Z. T. złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniosek o emeryturę (wniosek z 8 lipca 2021 r.-nienumerowane karty a.r.). Po rozpoznaniu powyższego wniosku ZUS (...) Oddział w W. wydał w dniu 29 lipca 2021 r. decyzję znak: (...) na podstawie której przyznał Z. T. emeryturę od dnia 1 lipca 2021 r. Organ rentowy wskazał, że podstawę obliczenia emerytury stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne oraz kapitału początkowego z uwzględnieniem waloryzacji składek i kapitału początkowego zaewidencjonowanych na koncie do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury. Jednocześnie zaznaczył, że emerytura stanowi równowartość kwoty, będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia emerytury przez średnie dalsze trwanie życia, dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę. Organ rentowy, ustalając wysokość emerytury w systemie zdefiniowanej składki, przyjął kwotę składek zaewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji w wysokości 455.107,76 zł oraz średnie dalsze trwanie życia w wymiarze 133,40 miesięcy. Wysokość emerytury została obliczona zgodnie z zasadami określonymi w art. 26 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i wyniosła 4.268,69 zł. Organ rentowy ustalił wysokość emerytury odwołującego się w oparciu o okres jego zatrudnienia od dnia 18 sierpnia 1997 r. do dnia 30 czerwca 2021 r. w Wojskowym Instytucie (...) w Z.. Jednocześnie organ rentowy zawiesił wypłatę świadczenia z powodu zbiegu prawa do więcej niż jednego świadczenia – emerytury wojskowej z Wojskowego Biura Emerytalnego, informując odwołującego, że może być wypłacone tylko jedno świadczenie wyższe lub wybrane przez odwołującego (decyzja ZUS z dnia 29 lipca 2021 r., znak: (...) – nienumerowane karty a.r.). Z. T. odwołał się od ww. decyzji (odwołanie z dnia 18 sierpnia 2021 r. k. 3-6 a.s.).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zebranych w sprawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach niniejszej sprawy, w tym w aktach rentowych i aktach emerytalnych, udostępnionych przez Wojskowe Biuro

Emerytalne. Dowody te nie budziły zastrzeżeń i zostały uznane przez Sąd w całości za wiarygodne. Stan faktyczny był przy tym bezsporny, spór koncentrował się natomiast na interpretacji przepisów ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie Z. T. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 29 lipca 2021 r. było niezasadne i jako takie podlegało oddaleniu.

Na wstępie należy zważyć, że zgodnie z art. 148¹ § 1 k.p.c. Sąd może rozpoznać sprawę na posiedzeniu niejawnym, gdy pozwany uznał powództwo lub gdy po złożeniu przez strony pism procesowych i dokumentów, w tym również po wniesieniu zarzutów lub sprzeciwu od nakazu zapłaty albo sprzeciwu od wyroku zaocznego, Sąd uzna – mając na względzie całokształt przytoczonych twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych – że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne. Analizując treść złożonych przez strony i zgromadzonych w aktach rentowych dokumentów, Sąd uznał, że okoliczności faktyczne nie były w sprawie sporne. Spór nie dotyczył faktów, lecz prawa. Ponadto strony nie wniosły o przeprowadzenie rozprawy. W tych okolicznościach Sąd na podstawie art. 148¹ § 1 k.p.c. uznał, że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne, co w konsekwencji pozwoliło na rozpoznanie sprawy na posiedzeniu niejawnym.

Przechodząc do rozważań nad zasadnością odwołania, w pierwszej kolejności wskazać należy, że zgodnie z art. 2 ust. 2 z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. 2021 r. poz. 291 ze zm. – dalej jako ustawa emerytalna) świadczenia na warunkach i w wysokości określonych w ustawie przysługują również żołnierzom zawodowym oraz funkcjonariuszom Policji, Urzędu Ochrony Państwa, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Straży Marszałkowskiej, Biura Ochrony Rządu, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej, jeżeli nie spełniają oni warunków do nabycia prawa lub utracili prawo do świadczeń określonych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym tych osób, oraz członkom rodzin pozostałym po tych osobach. W myśl art. 5 ust. 2a okresów, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 4 i 6, nie uwzględnia się przy ustalaniu prawa do emerytury i renty oraz obliczaniu ich wysokości, jeżeli z ich tytułu ustalono prawo do świadczeń pieniężnych określonych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym osób, o których mowa w art. 2 ust. 2.

Zgodnie z art. 95 ust. 1 ustawy emerytalnej w razie zbiegu u jednej osoby prawa do kilku świadczeń przewidzianych w ustawie wypłaca się jedno z tych świadczeń – wyższe lub wybrane przez ubezpieczonego. Przepis ust. 1 stosuje się również, z uwzględnieniem art. 96, w razie zbiegu prawa do emerytury lub renty określonych w ustawie z prawem do świadczeń przewidzianych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym osób, o których mowa w art. 2 ust. 2, z wyjątkiem przypadku, gdy emerytura wojskowa lub policyjna została obliczona według zasad określonych w art. 15a albo art. 18e ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin lub w art. 15a lub art. 18e ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (ust. 2).

Mając na uwadze powyższe, wątpliwości Sądu Okręgowego nie budzi fakt, że organ rentowy prawidłowo odmówił podjęcia wypłaty odwołującemu świadczenia z ubezpieczeń społecznych z powodu zbiegu prawa do więcej niż jednego świadczenia. Bezspornym jest bowiem, że Z. T. ma przyznane prawo do emerytury wojskowej przyznanej przez Wojskowe Biuro Emerytalne od dnia 1 września 1997 r., która jest świadczeniem korzystniejszym. Zgodnie bowiem z powołanymi przepisami w przypadku osób uprawnionych do emerytury z ubezpieczenia społecznego w zbiegu z prawem do świadczeń przewidzianych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym m. in. żołnierzy, wypłaca się wyłącznie jedno z tych świadczeń. Prawidłowość powyższego stanowiska potwierdził chociażby Sąd Apelacyjny w Krakowie, który w wyroku z dnia 13 lipca 2016 r. w sprawie o sygn. akt III AUa 1254/15 wskazał wprost,

że w razie zbiegu prawa do emerytury lub renty uregulowanych w ustawie o emeryturach i rentach z Fundusz Ubezpieczeń Społecznych z prawem do świadczeń przewidzianych w odrębnych przepisach z zakresu ubezpieczenia społecznego, niezależnie bowiem od ich zaopatrzeniowego charakteru, obowiązuje ogólna zasada wypłaty jednego świadczenia. Z treści art. 95 ust. 1 i ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS wynika zatem nie budząca wątpliwości zasada prawa ubezpieczeniowego, zakładająca prawo do pobierania jednego świadczenia (wyższego lub wybranego przez uprawnionego) w sytuacji tzw. zbiegu u jednej osoby prawa do kilku świadczeń przewidzianych w tej ustawie, jak również w razie zbiegu prawa do emerytury lub renty określonych w ustawie emerytalnej z prawem do świadczeń przewidzianych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym, między innymi żołnierzy zawodowych. Podobne stanowisko zajął również Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 8 maja 2012 r. (II UK 237/11). O możliwości pobierania w zbiegu dwóch tych świadczeń nie świadczy natomiast treść wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 8 lipca 2014 r., (III AUa 1542/13), który określa jedynie warunki nabycia zarówno prawa do świadczenia mundurowego oraz świadczenia z ubezpieczenia społecznego. Możliwość nabycia obu rodzajów tych świadczeń nie jest jednak równoznaczna z możliwością ich wspólnej wypłaty.

W tym kontekście zdaniem Sądu Okręgowego w przypadku odwołującego nie doszło do naruszenia konstytucyjnej zasady równego traktowania obywateli wobec prawa. Zasadę równości wyrażoną w art. 32 Konstytucji RP w odniesieniu do oceny norm prawnych należy rozumieć jako nakaz nadawania im takich treści, by kształtowały one w jednakowy (podobny) sposób sytuację prawną podmiotów jednakowych lub podobnych. Trybunał Konstytucyjny uznaje, że wszystkie podmioty prawa (adresaci norm prawnych), charakteryzujące się daną cechą istotną (relewantną) w równym stopniu, mają być traktowane równo, a więc według jednakowej miary, bez zróżnicowań zarówno dyskryminujących, jak i faworyzujących

(zob. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 24 kwietnia 2002r., P 5/01). W wyroku z dnia 24 stycznia 2019 r. Sąd Najwyższy wskazał, że z konstytucyjnej zasady równości wyrażonej w art. 32 ust. 1 Konstytucji RP wynika nakaz jednakowego traktowania podmiotów prawa w obrębie określonej klasy (kategorii). Wszystkie podmioty prawa charakteryzujące się w równym stopniu daną cechą istotną powinny być traktowane równo, a więc według jednakowej miary, bez zróżnicowań zarówno dyskryminujących, jak i faworyzujących. Zasada równości zakłada jednocześnie różne traktowanie podmiotów różnych, tj. podmiotów, które nie posiadają wspólnej cechy istotnej. Równość wobec prawa to także zasadność wyboru takiego, a nie innego kryterium zróżnicowania, które jednakże musi pozostawać w racjonalnym związku z celem i treścią danej regulacji, wagą interesu, któremu zróżnicowanie ma służyć i w odpowiedniej proporcji do wagi interesów, które zostają naruszone w wyniku wprowadzonego różnicowania oraz z innymi wartościami, zasadami, czy normami konstytucyjnymi, uzasadniającymi odmienne traktowanie podmiotów podobnych.

Mając na względzie powyższe, Sąd Okręgowy, nie znajdując podstaw do zmiany

decyzji organu rentowego z 29 lipca 2021 r., znak: (...), oddalił odwołanie na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., o czym orzekł w sentencji wyroku.